

Anatol Meszinov

A viktoriánus kertészlepedő

A viktoriánus kertészlepedő agyonhallgatott tojáshéjburkolatán egy napszemüveges nő jelenik meg, testszíni fürdőruhában, könnyű, hattyúdalmeghajlású vízibiciklijével egy teáscsésze közepén himbálózva, alatta a pokol megannyi minotauruszfejú mosogatókrémlevesporhölgye diskurál tölcéstartokolatalakúra formálva ajkukat, melyekből mint megannyi madárfészekből, apró garnélarákokat fecskendeznek elő. A mikrobák ekkorra már megunják az agyonsterilizált végbél-szalagok átjátszását, kimásznak sötét odvaikból és mintha csak egy bűvös varázsszóra történne az egész, egy pom-pom pamaccsal a farában előlép a közbiztonság erőszak gyakorlásának jogával felhatalmazott őre, aki sebtében egy rácsot símít a szemüvegem és a szemüvegem előtt lévő tárgyak közé, amiért én feljelentést szeretnék tenni, de ekkor már többen is a számát tömködik mindenféle anyaggal, üvegcserepekkel, újságpapírral és a nadrágommal, érthető hát, ha az újságírók szívesen lefényképeznek, én pedig ezt megengedem nekik, hiszen le vagyok kötözve, ám még így is észreveszem, hogy az autóm rendszámát többen is felírták, van olyan, aki emlékül, van, aki az öklével fenyegetőzik közben. Engem ez egyáltalán nem érdekel, hanem megpróbálok felmászni egy olyan ferde pókvonalon, ami összeköt engem a túlvilággal, többen is szurkolnak odalenn a lelátón, én örülök a szolidaritás spontán jeleinek, de később észreveszem, hogy alattam a pályán két csapat küzd egymással, megpróbálják egymás fülét úgy befogni a szájukba, hogy a sajátjuk ne kerüljön másnak a szájába, és emiatt nagy az izgalom. Egy pillanatra engem is leköt a színes massa, de aztán rájövök, hogy egy mezőn fekszek, erősen süt a nap, körülöttem virágok és füvek, végeláthatatlan sorokban pedig egymásra merőleges sorokban varrógépek állnak, mögöttük egy-egy menyasszony szab, varr és félcel valamilyen fekete anyagot. Ez nekem nem nagyon tetszik, akkor jut eszembe, hogy nekem tulajdonképpen nem itt a helyem, ezért kényelmesen elhelyezkedek hát egy mezei csiga mézsköburkolatában, hátradőlök, elandalodva hallgatom, hogyan zenélnék a parányi, világбайnok mesztic és mulatt hegedűprimások, valamennyien izmaikat fitogtatják és az arcukat torzítják egyszerre, hamarosan rátalálnak azonban a mezőn a varrógépek mögött sóhajtozó menyasszonyokra és lassan, egyszerre, egy ütemre levetkőztetik őket, felfektetik őket a varrógépek alá, majd heves ritmusban feltűnően merev testtartással mogyorófavesszővel ütlegetik őket, amit az erdő mélyén rejlő sport&art cég gyárt külön erre a célra. A leányok bőre alól felserkent vér egyre inkább ellepi a mezítelen húst, a varrógépeket, piros-fröcskös lesz a mező, a képernyő is, ezért úgy gondolom, jobb lesz, ha átmegyek a szomszéd szobába, megbeszélni, hogyan hajtsuk végre a holnapi kivégzéseket. De úgy döntök, hogy korán lefekszek.